

[Mølgaard]

står i Information, når man tænker på, hvor mange gange socialdemokratiet har stået i spidsen for en krænkelse af fagbevægelsens medlemmers soleklare ret til at kæmpe for bedre løn- og arbejdsvilkår gennem en tvangsindkomstpoltik. Hvad er det andet end hykleri? – jeg håber, ordet tillades inden for forretningsordenen, det er i hvert fald dækkende som beskrivelse af, hvad der er situationen. Der er netop tale om med dette lovforslag at angribe organisationstvangen.

Det fastslås meget rigtigt i Informations leder, at samfundet burde give lige muligheder og rettigheder for alle, og at det ikke er situationen i det danske samfund. Arbejderne har kun deres arbejdskraft at sælge og må nødvendigvis organisere sig for at stå stærkest muligt over for dem, der har ejendomsretten til produktionsmidlerne. I den situation er det ikke demokratisk, at enkeltpersoner omkostningsfrit kan nasse på eller undergrave de arbejdsforhold, som det har taget fagbevægelsen generationer at bygge op. Det er ikke muligt gennem dette forslag at ramme fagbevægelsen; dertil er den frivillige tilslutning blandt dens medlemmer til fagbevægelsen ærlig talt kraftig nok. Og jeg synes, at det er en udsøgt fornærmelse fra den socialdemokratiske ordførers, hr. Hans Jørgen Jensen, side, når han siger, at fagbevægelsen ville bryde sammen, hvis den kun skulle stå sammen på frivillighedens grundlag. Jeg ville, hvis jeg var forbundsformand, anse det for en kolossal fornærmelse, hr. Hans Jørgen Jensen.

Det anføres helt korrekt i dagbladet Information, at et forsvar for eksklusivbestemmelserne imidlertid ikke må føre til en udvikling af de centralistiske strukturer, som for øjeblikket præger fagbevægelsen, hvorved mange menige medlemmer føler sig sat uden for indflydelse.

Jeg er sikker og vis på, at den tilpasning af fagbevægelsens organisationsstruktur, som mange medlemmer hungrer efter, og som retsforbundet ikke vil blande sig i, kun kommer i gang, i det omfang der skabes frihed inden for disse organisationer. Øjensynlig må man med beklagelse notere sig, at der i SF og i VS stadig væk lurer en god portion stalinistisk centralistisk tradition i deres stillingtagen her, hvor de ikke ønsker at lade det enkelte medlem stå frit, men ønsker centrale fagforsteninger.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg skal ikke forlænge debatten her ved tredjebehandlingen meget; vi har jo nu drøftet og gennemdrøftet dette og fået alle aspekter af dette lovforslag belyst, synes jeg nok – meget grundigt endda både fra modstandere og fra tilhængere af lovforslaget.

Vi havde denne gang et begrundet håb om, at lovforslaget kunne nå til endelig vedtagelse. Det er jo – som jeg har sagt det tidligere – femte gang, kristeligt folkeparti fremsætter sit forslag siden 1974, og vi havde begrundet håb om, at det kunne gå igennem, ved at både de konservative og venstre var medforslagsstillere og yderligere 4 partier sluttede op om forslaget allerede fra første behandling af det, og at der derved var skabt et grundlag for et flertal. Men det skulle altså ikke være så. Nu er vi nået frem til tredje behandling, og vi må se i øjnene, at dette flertal er svundet ind til et mindretal på grund af de radikales stilling.

Jeg skal ikke klandre de radikale ved denne lejlighed; det er jo gjort. Jeg må erkende, at jeg forstår dem ikke rigtig, men jeg er i hvert fald sikker på, at hr. Bolvig har et hjerte, som brænder for denne sag, for afskaffelse af disse eksklusivaftalebestemmelser. Måske har branden ikke været lige varm i alle de øvrige radikale gruppemedlemmers hjerte, men det kan den jo blive undervejs.

Jeg synes jo nok, at dette forslag har ændret karakter hen ad vejen. Det har haft en mærkværdig gang i arbejdsmarkedsudvalget, har ligget syltet i lang tid, og da vi så endelig kom frem med det, kom de radikale og talte om deres eget forslag.

Vi har forsøgt at vise imødekommenhed over for de radikale, bl.a., som det også er fremhævet, ved at udskyde ikrafttrædelsesdatoen helt frem til 1. juli 1982, altså om 13 måneder nøjagtig fra i dag. Og hvis det ikke var nok for de radikale med en så lang tid, må jeg så forudse, at det heller ikke vil kunne blive færdigbehandlet og vedtaget i næste samling, som jo netop slutter om ca. 12 måneder formentlig. Det tvivler jeg nu på at de radikale vil holde igen for; jeg håber på, at vi, når vi kommer i gang til efteråret, har dette flertal stadig væk, og at vi så kan få det så tilpas gennemarbejdet, at det ikke yderligere skal forsinkes, men at vi får denne uret-